

Pozdvihněte své lebky, radí emeritní předseda KMS

Úvod

Vážení čtenáři,

nedávno zde uživatel Reformovaný řekl nahlas to, co si – v rámci hesla tohoto portálu – myslel. Olin, historicky první předseda KMS ([ECHO 12. září 2005 v 00:08:02 CEST](#)), podle něho „pracuje pro římské katolíky“ ([GS 07. říjen 2005 v 11:59:10 CEST](#)) Potvrdil to i sám Olin, když své katolické bratry vyzval: „Nebrečte, pozdvihněte své lebky!“ ([GS 06. říjen 2005 v 23:45:08 CEST](#)) Nakonec sám vysvětlil, co tím myslel. Viz ilustrační koláž.

Legenda: Reformovaný: „Myslím, že Olin fakt pracuje pro římske-katolíky. Jinak by snad tohle nemohl předvádět. Doufám, že to dojde i ovečkám v jeho sboru. Jinak se jednou probudí a zjistí, že je Olin vede uctívat lebku.“ Olin: „A proč myslíš, že jsem napsal - pozdvihněte své lebky! Koukám, že ti to začíná docházet.“ ([GS 07. říjen 2005 v 14:46:15 CEST](#))

Zrekapitulujme si Olinův profil, jak jej známe z oficiálních materiálů a protestantských diskusních fór, kterých se Olin účastní a kde rozšiřuje římskokatolická dogmata.

1. Olinovo katolické mládí

„Znovuzrodil jsem se během mše. Byl jsem totiž katolík.“, říká o sobě Olin. ([KSHK 21-09-04 13:57](#)) Rovněž jeho křest Duchem svatým a mluvení v jazycích jsou pozoruhodné: „Pak jsem byl pokřtěn v Duchu svatém - **během modliteb v jazycích** u Křížové cesty, u kdysi známého P. Antonína na faře. P. Antonín Dohnal je požehnané Boží dítě, a **byl tehdy zcela proniknutý mariánskou zbožností**, věřil v medžugorské zjevení...“ ([KSHK 21-09-04 13:57](#)). Jako laik Olin dokonce vyučoval římskokatolické věřící christologii a mariologii a zjistil, že kdo se obrací k Marii, může se obracet i ke Kristu:

„Po řadu let ve svém mládí jsem se věnoval zejména **vyučování katolíků**. Velmi výmluvně jsem se snažil vysvětlit z Bible nesprávnou teologii, "mariologii", a postavit jejich víru na slovo o Kristu. Všiml jsem si přitom, že jejich mariologie je tak prorostlá jejich

christologii, že to nemohou často oddělit od sebe. Je to hluboké zjevení. (jako to tvoje.) Proto není správné předpokládat, že kdo spoléhá na Krista, nemůže se obracet k Marii a kdo se obrací na Marii, nestojí na Kristu.... A já, jako kazatel, budu vysvětlovat lidem, že je to omyl, nepochopení evangelia, aktivně budu učit o všeobjímající Boží lásce, ale přitom budu vědět, že tomu, kdo věří, nemůže tato kuriózní "sobota" nebo "Marie" zabránit chodit s Bohem a přinést ovoce Nebeskému království." ([KSHK 10-05-05 00:34](#))

Později se účastnil charismaticko-katolické skupinky a jako římský katolík zakotvil v evangelickém sboru na Maninách, jelikož v té době existovalo silné, charismaticko-katolické, propojení. ([KSHK 09-10-04 12:48](#)). Dle svých slov Olin zažil v římskokatolické církvi velkou svobodu a když odcházel mezi protestanty, měl k tomu svolení kardinála Tomáška i svolení legendárního Týnského kazatele a rétora - který byl [blízkým přítelem](#) Tomáše Halíka - pátera Reinsberga ([ECHO 12. září 2005 v 00:08:02 CEST](#)), s nimiž své záměry coby „prostý laik“ konzultoval. Jeho odchod neměl primárně doktrinní rozměr, Olin dodnes věří mnohým stěžejním římskokatolickým dogmatům. Odešel z poslušnosti: „...před dvaceti lety jsem byl katolík a odešel jsem na Boží povolání, ne proto, že by to tam bylo špatné.“ ([ECHO 12. září 2005 v 00:08:02 CEST](#)) Svůj odchod projednával nejen s kardinálem a páterem, ale s celou řadou římskokatolických hodnostářů: „odchod k evangelíkům, byť váhavě, schválilo několik kněží.“ ([GS 19. září 2005 v 22:30:43 CEST](#)) Tím zřejmě došlo k rozporu jak s Codex Iuris Canonici, tak s Katechismem katolické církve, což je u vrcholných, resp. nejvyšších představitelů české katolické církve, velmi neobvyklé.

2. Olin mezi protestanty

Olinovy počáteční styky s CB se datují okolo roku 1978 a v roce 1986, po svatbě, se s katolickou církví rozešel natrvalo. ([GS 19. září 2005 v 22:30:43 CEST](#)) Z Olinových styků a působení, ať už oficiálního, či neoficiálního, zmiňme jihočeské metodisty, kde působil a svůj odchod komentuje, na rozdíl od odchodu od katolíků, takto: „O pár let později jsem odcházel z ECM a nebylo to takto transparentní. Tohoto způsobu odchodu jsem litoval.“ ([GS 21. září 2005 v 13:59:13 CEST](#)) Je však znám i v kruzích CB a CČE a dodává k tomu: „V prvních letech svého života s Pánem jsem prošel skoro všemi církvemi. Ale všechny jsem nestihl.“ ([ECHO 12. září 2005 v 00:08:02 CEST](#)). Dodnes je možné mluvit s lidmi, kteří jej z této doby pamatují. Jeho evangelické začátky jsou, dle jeho slov, poznamenány „směsí zášti a pohrdání, kterou ... poznal v evangelikálních, zvláště charismatických kruzích vůči katolické církvi.“ ([GS19. září 2005 v 22:30:43 CEST](#)) Svůj odchod k protestantům popsal těmito slovy:

„Mé povolání: týkalo se dvou věcí: - na Maninách byl můj duchovní domov. Věděl jsem, že tam jedná Bůh. Vždy jsem věřil tomu, že je jen jedna církev na Zeměkouli. Neměl jsem vůbec problém, ani jako katolík, věřit, že je to stejná církev. Rozdílné učení mě nijak neznepokojovalo. Za prvé mi přišlo mnohem zdravější, než to, s kterým jsem se běžně v katolických kostelích setkával, za druhé mě nikdy ani nenapadlo, že by jedna církev taky měla mít jen jedno učení. Teprve v evangelikálním světě jsem zíral, že si to mnozí myslí. Mimochodem - neuvěřím tomu nikdy - věděl jsem, že jsem povolán kázat evangelium. Po delší době modliteb a vlastní služby (vedl jsem současně katolickou i evangelickou skupinku) jsem si uvědomil, že mé učení, pochopitelně jsem byl hlavně pod vlivem Manin, je spíš evangelické.“ ([GS 19. září 2005 v 22:30:43 CEST](#))

Ačkoliv Olin přiznává rozdíly v učení, je schopen rozdíly mezi katolicismem a protestantismem marginalizovat: „A nijak zásadně si katolická a evangelická teologie neodporují. V díle rozumných teologů a kazatelů, pochopitelně.“ ([GS 21. září 2005 v 00:03:09 CEST](#)) V důsledku je to však protestantismus, který – přes své dřívější proklamace - Olin

většinou odmítá, zatímco potvrzuje reformací odmítnutá dogmata: „Rovněž jsem přesvědčen, že evangelické výklady, které vymazaly z církevní praxe **svátost smíření**, církvi nepomohly, a evangelici se často snaží nějak oklikou dosáhnout na to ovoce, na které katolíci dosáhnou bez problémů, a není divu, že se přitom v nějaké formě zpovídají.“ ([KSHK 22-02-05 01:15](#)) Sám přitom, při jedné diskusi ohledně římsko-katolických dogmat, uvedl: „Samozřejmě, že **nejsem protestant**. Zejména dnes, po té smršti, kterou jsi tu rozpoutal a kterou asi považuješ za protestantismus (ostatně možná právem), bych se styděl, kdybych náhodou byl protestant.“ ([GS 13. říjen 2005 v 19:35:58 CEST](#)). Ačkoliv tedy Olin žije mezi protestanty, sám se za protestanta nepovažuje.

3. Olin a KMS

Podle Olina dal impuls k rozvinutí vize KMS, mimo jiné, jím respektovaná duchovní autorita českého národa, katolický kardinál Tomášek resp. jeho vyhlášení Desetiletí obnovy českého národa:

„Byl podzim 1987. Kardinál Tomášek vyhlásil Desetiletí duchovní obnovy českého národa a my jsme z něj byli nadšeni a Dan Drápal na Maninách vyhlásil v podstatě totéž. K tomu připočteme zmíněné Kaczmarczykovo „programové prohlášení“ a máme to, co nás naplňovalo a vedlo, z trojích úst bez přímé závislosti, a od autorit ze tří denominací. Následujícího roku se začaly velké podniky: 1. československá charismatická konference, již zcela veřejná a s mezinárodní účastí, přičemž zahraniční kazatele tam pozval Runne Branstrom, letniční vedoucí ze Švédska. Účast (asi 400 lidí, již nejen kazatelů) snad ze všech církví v zemi, nejvíce, myslím, z CB a řkc!“ ([ECHO 12. září 2005 v 00:08:02 CEST](#)) „Na konci 80. let jsme v Praze-Holešovicích prožívali radostnou evangelizaci a euforii z ní, a očekávali velkou žeň. Na Nový rok 1988 Dan Drápal vyhlásil veřejně, že od následujícího roku budeme rozsévat a sklízet na daleko širším poli, než dosud. Očekávali jsme probuzení. Chápali jsme to prorocky a přešli jsme od osobní evangelizace a služby v našem malém sborečku k velkým akcím, a to úspěšně, ještě před pádem komunistů. V národě jsme našli dva muže s autoritou, kteří ve stejných dnech vyhlásili totéž: Kardinála Františka Tomáška, který v prosinci 1987 vyhlásil Desetiletí duchovní obnovy národa, což byl vzhledem k možnostem kat. církve za komunismu prorocký projev. Tím druhým byl farář Stanislav Kaczmarczyk, působící na Těšínsku, který k témuž mobilizoval na semináři kazatelů v Praze v dubnu 1988. Nevím, zda nebyl ve stejné době ještě někdo, ale tito bratři nás velmi povzbudili, že si to nevymýšlíme, že nejsme obětí své euforie, neboť spojení mezi D.D., F.T. a S.K. nebylo žádné.“ ([KSHK 17-09-04 23:58](#))

Myšlenka Desetiletí obnovy byla ve skutečnosti ideou kněze Tomáše Halíka, kterému byla vnuknuta při meditaci na místě hrobu svatého Vojtěcha ve Svatovítské katedrále na Silvestra 1984, na základě přípravy národa na milénium svatého Vojtěcha. Vzorem Halíkovi byla obnova Polska kardinálem Wyszyńským. K této vizi se později připojuje i Aleš Opatrný, představitel Katolické charismatické obnovy (Jandourek J., Tomáš Halík, Ptal jsem se cest, str. 135-138) a budoucí zakládající člen KMS a rovněž člen jejího prvního výboru. ([ECHO 12. září 2005 v 00:08:02 CEST](#))

Olin se stává vedoucím představitelem KMS resp. jejím historicky prvním předsedou, ale dnes přiznává: „S KMS jsme měli velké plány a některé se nenaplnily.“ ([ECHO 12. září 2005 v 00:08:02 CEST](#)) Svůj dřívější postoj popisuje jako „přeskakování angažovaných autorit“ ([GS 14. leden 2003 v 18:25:28 CET](#)) a dává jej za příklad, jak má KMS pracovat a bránit se tak, aby lidé sloužili především ve svých denominacích. Toto je, podle Života víry, i tím, co

bylo původní vizí KMS ([GS 14. leden 2003 v 18:25:28 CET](#)) v době, kdy ústy svých představitelů hledala instituční jednotu české církve. Svůj odchod z vedení pak Olin vysvětluje slovy: „*A je pravda, že podstatný vliv jsem měl jen při založení (KMS) a krátce potom, a pak, zejména po vzniku "Kruhu přátel Dana Drápala", jsem rychle sublimoval.*“ ([KSHK 16-12-04 21:24](#))

Za zmínku stojí, že Dan Drápal mimo jiné napsal kritickou studii "[Můj vztah ke katolické církvi](#)" (1995), kde kritizuje katolická dogmata, a která se dodnes používá k výuce na biblické škole KS. Ve své dřívější knize „[Církev a budoucí pronásledování](#)“ (1993) dokonce vyjadřuje názor, že budoucí pronásledování křesťanů nastane zřejmě z římskokatolických kruhů (str. 19). První ze zmíněných knih na stránkách Života víry kritizovali představitelé Katolické charismatické obnovy Aleš Opatrný a Kateřina Lachmanová a distancovali se od ní i představitelé KS Petr Plaňanský a Lubomír Ondráček (za KS a KMS) (ZV 6/95 str. 174-176). Olin se nijak netají tím, že – podle něho - posun u Dana Drápala v chápání Katolické církve způsobil změnu nasměrování českých charismatiků. Do takových KS by už Olin nevstoupil:

*„Postoj Dana Drápala ke katolické církvi rozhodně není následováníhodný. **Kdysi tomu bylo jinak.** Na staré Maniny chodili i katolíci, a vydávali o Božím díle v tomto sboru krásné svědectví. Někteří evangelíci z Manin zase chodili do katolických kostelů, zejména do Týna za P. Reinsberga, a mnohdy byli namíchaní na domácích skupinkách. Někteří katolíci na Maninách i zakotvili, **já mezi nimi. O pár let později v KS Praha už bych to neudělal.**“* ([KSHK 09-10-04 12:48](#))

Na poli KMS Olin proslul netradičními názory. Na stránkách Života víry se můžeme dočíst, že byl pro stavbu mešity (srovnej vztah II. Vatikánského koncilu k Islámu) a tvrdil, že dostal zjevení, že od Svědků Jehovových v Týně bude vyveden Boží lid. Možná v této souvislosti je možné nahládnout na dokument [Fialové trojúhelníky](#) od BBC.

4. Olinova katolická teologie

4.1 Eklesiologie a misiologie

Své katolické, hierarchické chápání církve, Olin popisuje takto: „*V mládí jsem se učil, že církev je organismus povahy charismaticko hierarchické*“. ([KSHK 05-08-04 11:19](#)) Toto učení z “mládí” pak konfesijně vymezuje: „*Já byl za mlada katolík, víš?*“ ([KSHK 11-08-04 15:37](#)) Na základě tohoto učení vede i své diskuse, když tvrdí: „*Když se budeme modlit a Bůh bude vylévat Ducha svatého, ale **my odmítneme organizovat církev a její provoz, tak je to, jako když vyleješ kbelík na podlahu: Budeme všichni mokří, ale nikam to nedoteče.***“ ([KSHK 05-08-04 11:19](#)). To samo o sobě jistě není špatné, nicméně, s přihlédnutím k orientaci a pojetí autorovy eklesiologie, stojí tento citát za hlubší promyšlení v celém kontextu jeho přesvědčení.

Souvisí to zřejmě i s tím, že podle Olina Církev není – jak učili reformátoři a například i Augustin - „jedna neviditelná“, ale „jedna viditelná“ ([KSHK11-04-05 16:09](#)). Na otázku myšlenou v nadsázce, zda se hodlá navrátit do svaté, apoštolské obecné Církve, která funguje nepřetržitě od počátku, odpověděl: „*No, ne že bych všechno v životě dělal dobře. **V tomhle případě se ale snažím jít ostatním příkladem, což lidé, kteří mě znají, většinou vědí.***“ ([KSHK 11-04-05 19:07](#))

Stejně jako římskokatoličtí teologové vidí Olin Eucharistii jako „*sjednocující princip církve*“ ([KSHK. 20-05-05 01:40](#)). Vizi velkého probuzení poslední doby, která bývá zastávána jak katolickými triumfalisty, tak charismatickými teonomisty, popisuje následovně:

*„Od poloviny 70. let dosud jsme svědky mocné náboženské vlny, přelévající se přes Zemi. Nástup byl prudký a kryje se s postmoderní změnou paradigmatu. **Tato vlna nerozlišuje náboženství a náboženství**, takže ji někde prožívají jako oživení křesťanské víry, někde probíhá účinná evangelizace, v Lat. Americe např. odklon od tradiční víry a přestup k americkému evangelictví. Mnozí jsou z toho nadšeni, neboť na tom léta s velikými obětmi pracovali. **Stejně tak je tato vlna islámská**, jak už vědí i mudlové od 11.9.2001, a stejně tak se dere na svět mnoho jiných starých i nových hnutí.“* ([KSHK 09-09-04 11:53](#))

Za zmínku stojí, že právě 70. léta jsou považována i za změnu římského paradigmatu v pohledu na jiná náboženství, a to v souvislosti s II. Vatikánským koncilem.

4.2 Biblistika

Dále Olin věří v sedm katolických svátostí, tedy zřejmě včetně transsubstanciace, když věří, že „*mezi večeří Páně a eucharistií není žádný podstatný rozdíl*“ ([KSHK 20-05-05 01:40](#)) Taktéž vystupuje proti základní protestantské doktríně „Sola scriptura“ (pouze Písmo), kterou považuje za iluzi: „*Před pěti staletími žili reformátoři církve v jistých dobových iluzích. Je hloupé jim to vyčítat. Je ale nemožné si pěstovat iluzi 500 let jen proto, že to řekl Luther. Zároveň je to i úsměvné popření této iluze - "jedině Písmo."* ([GS 30. duben 2005 v 00:53:39 CEST](#)) a za pokrytectví a kvas: „*já považuji zásadu sola scriptura za kvas saduceů a pokrytectví evangeliků.*“ ([GS 13. říjen 2005 v 15:23:53 CEST](#)) Namísto toho obhajuje možnost zjevování svatých a komunikaci s nimi, když se zastává nositele katolického řádu Ricka Joynera a jeho zjevení mrtvých:

*„Něco jiného je otázka, zda se "mohou" lidem zjevovat osoby. **Myslím, že je to dostatečně vysvětleno** 1. tím, že se to přihodilo i apoštolům, 2. tím, že se to přihodilo občas i někomu jinému, aniž by tím byl zkažen, 3. tím, že ani čtenáři takových knížek, jako je Joynerova, nepropadnou bludům, jak můžeme mnozí dosvědčit.“* ([KSHK 26-04-05 12:48](#)) „*Znám výsledek těch případných zjevení: Knihu Poslední bitva. **A ta je dobrá, velmi dobrá. Na tom trvám.***“ ([KSHK 08-07-05 16:28](#))

4.3 Soteriologie a svátosti

Ačkoliv se Olin formálně považuje za evangelikála, v principu obhajuje i katolickou instituci zpovědi:

*„Ježíš řekl svým učedníkům: **Přijměte Ducha svatého. Komu odpustíte hříchy tomu jsou odpuštěny. Je tedy zřejmé, že moc odpouštět hříchy dal Pán svým učedníkům, lidem jako ty a já, z moci Ducha svatého. Myslím, že je taky zřejmé, že je to základní služba, s kterou jsou učedníci vysláni do světa (vedle několika dalších pověření, s kterými je Kristus vyslal po svém vzkříšení). Odpouštět hříchy je podstatná součást evangelizace světa. Do třetice je zřejmé, že **tuto moc nemají lidé obecně, ale ti, kdo jsou nástupci apoštolů.** Kdo je to? v tom se s katolíky rozcházím. Pochopitelně, jsem evangelikál.“*** ([KSHK 16-02-05 23:16](#)) „*A křesťanovi Bůh odpouští hříchy, když je dotčený vyznává a činí pokání, to jest (výslovně!) už před zpovědí. Tak mě to učil kdysi můj zpovědník, když jsem ještě byl katolík. **Nikdy jsem nevěřil ničemu jinému.** Smíření (skrze zpověď a rozhřešení) je svátostí ne proto, že*

by byla nenahraditelná osobním vyznáním Bohu, ale prostě proto, že ji udílí jeden druhému (přesně podle Ježíšových slov).“ ([KSHK 19-02-05 00:46](#))

Pokud se týká diskuse ohledně katolických dogmat, bere Olin jako bernou minci pouze vyjádření katolíků, a to ne ledajakých, ale jen kněží a poutivě svátostně praktikujících věřících: „Z katolické strany je jistě reprezentativní text od kardinála Ratzingera, ale také slovo kteréhokoli místního faráře, nebo prostě katolíka - z nich bych bral vážně jen ty, kdo žijí bohobojným životem a **chodí pravidelně ke svátostem.**“ ([KSHK 20-02-05 23:17](#)) Z další diskuse ohledně římskokatolického pojetí svátostí – které Olin vždy obhajuje - pak vyplývá, že se jedná o nauku kněží, s kterými se Olin zná a ačkoliv to explicitně nezmiňuje, s kterými zřejmě konzultuje římskokatolické nauky - jak jinak by mohl jejich názor ohledně těchto věcí podrobně znát - z dnešního pohledu. „To vše mi dává smysl, a souhlasí to s tím, co učí a praktikují kněží, s nimiž se znám.“ ([KSHK 22-02-05 01:15](#))

A nejedná se jen o svátost smíření, ale jsou to svátosti obecně, bez kterých považuje Olin křesťanský život jako neplnohodnotný. Proto odmítá nejen reformační princip „Sola scriptura“, ale i „Sola fide“ (pouhou vírou):

„Třeba otázka svátostí: Od mládí jsem bral za hotovou věc, že je jich sedm, evangelická teologie o pouhém křtu a večeři Páně mě nikdy nepřesvědčila, **podle mě se tak vyjednocuje Bible.**“ ([KSHK 22-02-05 15:04](#)) „O problému s lacinou milostí a "očkování proti evangeliu slabou dávkou evangelia" vím jednak z vlastní dlouholeté zkušenosti, jednak z literatury, neboť o tomtéž občas mluví a píší i jiní. Identifikuji to jako **jeden z vleklých problémů, s kořenem v luterské teologii "pouhé víře" a evangelikální teologii o obrácení skrze přijetí Krista.** Pro natvrdlé: NE že je tato teologie bludná! Její praktické výsledky bývají často problematické, a o praktický život ve víře teologii jde. Ale možná se pletu a je to složitější, nejsem žádný systematicko-teologický expert.“ ([KSHK 22-02-05 14:31](#))

Jinými slovy život bez svátostí je podle Olina lacinou milostí: „Právě laciná milost a neosobní pokání je totiž vleklou nemocí evangelického světa!“ ([KSHK 22-02-05 01:15](#)) „Je nad slunce jasnější, že zloděj, nebo opilec, cizoložník, atp., se **nemůže vrátet do církve jinak, než skrze zpověď**, nebo podobný způsob vyznání.“ ([KSKH 22-02-05 14:05](#))

4.4 Ekumenismus

Přes vyhraněný téměř teologický liberalismus však Olin nezpochybňuje postoj proti učení, kterým se protiví i římský katolicismus, jako je homosexualita, či cizoložství. Zde pak stojí na pozici ortodoxie. Jinými slovy Olin kritizuje mnoho protestantského obvykle s výjimkou toho, co učí i katolická církev. Samotnou skutečnost, že si katolíci uchovali naději na „znovunalezení **plné communio a společné slavení eucharistie, a budoucí jednotu církve**“, vidí Olin jako „**hodnou poklony a respektu**“ ([KSHK 07-04-05 16:15](#)).

Ačkoliv Olin nezapře určitou kritičnost vůči římskokatolické církvi, přiznává, že ve své kritičnosti se shoduje s římskokatolickým páterem Tomášem Halíkem, který je pro něho vzorem v navazování vztahů s „jinak věřícími“: Za povšimnutí stojí, že sám Tomáš Halík, blízký spolupracovník kardinála Tomáška i pátera Reinsberga a jednoho ze zakladatelů a člena historicky prvního výboru KMS pátera Opatrného ([ECHO 12. září 2005 v 00:08:02 CEST](#)), se k Desetiletí obnovy aktivně hlásí. (Jandourek J., Tomáš Halík, Ptal jsem se cest, str. 134-148)

„P.Halík má asi názorově blíž ke mně, než k většině katolíků... P.Halík se vyjadřuje velmi kriticky k současnému stavu katolické církve u nás, a vše, co jsem od něho slyšel nebo četl, mi pomohlo tyto problémy chápat, nebo jsem to viděl stejně... P.Halík představuje pro mne příklad člověka, který nám může pomoci najít prakticky účinný přístup k jinak věřícím a zorientovat se v dnešním světě. „... P. Halík mluví o tom, že on se rozhodl Krista nosit světem. Já to vidím stejně. Slova jsou málo, situace světa potřebuje činy. Někdo má problém s tím, že se nám evangelium rozmělní ve všeobjímající LÁÁÁSCE. No nevím, mně ne. Boží láska je jako slunce, bez ní nevyroste žádné ovoce. Co ale vyroste pod sluncem na poušti? Poušť musí být zúrodněna v zahradu, a to chce činy. Tvrdou práci cele soustředěných lidí, kteří žijí s Ježíšem. Toto je pro mne poselství od P. Halíka.“ ([KSHK 16-09-04 23:28 a 17-09-04 23:58](#))

Když byl Olin v diskusi konfrontován s některými kontroverzními pohledy tohoto pátera, zastávajícího Jungovu psychoanalýzu s téměř synkretickým pohledem, jednoznačně se vyjádřil, že Božího služebníka si obhájí Bůh sám:

„Mojí milí vespolek, odpověděl jsem na otázku, čím je mi blízký P. Halík. Nemíním ho hájit, vždyť **své služebníky hájí Bůh**. Jde mi o vás. Myslíte, že zachází příliš daleko? Jak jste to poznali? Podle toho, že vy byste tak daleko nešli? To je ale vaše věc, ne? **On je Boží, služebník**, sám musí vědět, kam jít.“([KSHK 18-09-04 22:04](#)) Nakonec Olin učinil páterovi i osobní poklonu: „Znám ale docela dobře náš český svět a mohu vás ujistit, že se tomuto světu vůbec nepodobám, a myslím, že P. Halík je vyjimečnější osobnost, než já.“ ([KSHK 18-09-04 22:04](#))

5. Olin dnes

Dnes se Olin aktivně pohybuje na Internetu, kde se vyznačuje také tím, že aktivně vystupuje proti důvěře v samotné Písmo a v samotnou víru. Dokladem správnosti pro něho obvykle bývá církevní tradice spojená s praxí – takto například obhajoval desátky. ([KSHK 26-07-04 13:40 a 06-08-04 01:18](#)) K tomu, aby protestanti mohli poznat katolické učení, musí – podle Olina - s nimi aktivně spolupracovat: „Proto také katolíci mohou poznat evangelické učení, nebo evangelíci katolické učení, ale **jen** v přímé interakci, v osobním styku, **ve společenství**, v nějaké společné záležitosti.“ ([GS 21. září 2005 v 16:31:33 CEST](#)) Jinými slovy spolupracovat je třeba snad vždy, bez ohledu na věrouku, neboť bez této spolupráce to prakticky nelze rozeznat. Stejně tak z důvodu, abychom věděli, co se mezi katolíky děje, bychom měli být tolerantní ke stavbě Mariánského sloupu na Staroměstském náměstí, i když Olin sám by sloup nestavěl. „...je to vítaná možnost na velké veřejné akci zjistit, co se vlastně mezi katolíky děje.“ ([GS 11. říjen 2005 v 11:19:42 CEST](#))

Snad i právě proto vidí Olin budoucnost české církve na způsob ekumenického, prokatolicky orientovaného hnutí Taizé, ve kterém vidí jedinou šanci: „Podívej se do Taizé. Je to supercírkev? Je to svrchovaně dobrovolné společenství, z kterého se dá kdykoli vystoupit. **To je naše jediná šance.**“ ([GS 01:14:49 CET](#))

6. Olinova vize

V současnosti Olin vystupuje pravidelně na diskusních Internetových fórech, kde se aktivně zapojuje do diskusí ohledně katolických témat, bojuje proti základnímu heslu protestantů „Sola scriptura“ a „Sola fide“ a obviňuje některé protestanty, že jsou vůči katolíkům rasisty, hájí prakticky všechny kontroverzní aktivity katolíků včetně obnovy Mariánského sloupu a

touží po difuzi obou konfesí při zachování stěžejních katolických dogmat. Jeho vize je přitom jednoduchá, a to je úplné zprostupnění hranic mezi katolíky a protestanty.

„Mezicírkevní hranice musí být prostupné oběma směry, pak si navzájem dopřejeme svobodu. Jakmile ale zvolíme distanc - tedy jakýsi zoraný pruh země, území nikoho mezi námi, aby bylo jasné, kdo je tam a kdo tady, stále oživujeme studenou válku mezi katolíky a evangelíky. Je mezi námi mnoho lidí, kteří to vědomě dělají a otravují vzduch. Ale já na to nepřistoupím. V našem společenství, objeví-li se v něm katolíci, mohou pocítit, že je bereme jako sebe navzájem. Nejsou to pro nás hosté. Jsme totiž církev, a kdo patří Kristu, jsme pro něj domov. Duchovní lázně, o kterých jsem psal, bez tohoto přístupu stvořit neumím.“ ([KSHK 09-10-04 23:18](#))

Vzhledem ke katolickým doktrínám Olina o nutnosti přijímání svátostí, bez nichž je křesťanství lacinou milostí, a zejména o společném slavení Eucharistie a útokům proti základním pilířům reformace jako je „sola scriptura“ a „sola fide“, nechť si každý sám srovná, k čemu by takové zprostupnění – podle Olina - nakonec mohlo vést. Při jedné příležitosti Olin – po dlouhé debatě o římskokatolických tématech – kde se opět vymezoval proti pojmu „neviditelné církve“, uvedl, že v první řadě má být evangelizována církev a odhalil i záměr své služby:

„Neviditelná církev: co to znamená? Pro mě to znamená to, co je skryto, co bude zjeveno, ale co již je zjeveno v církvi, jak ji známe. Církev není věc. Je to proces, předivo vztahů a závazků, skutků společných věcí mezi živými lidmi. Není to organizace, a přece má stálou tendenci se organizovat. To proto, že žije. Církev je pro mě zároveň samo prostředí, které tímto životem vzniká. A já v tom prostředí žiju a hledám, kdo by byl co k čemu. Bůh totiž evangelizuje v první řadě svou církev, kterou si kvůli tomu zřídil.“ ([KSHK 01-03-05 23:19](#))

7. Olinova strategie

Olin se nijak netají tím, že kritiku římskokatolických doktrín chce zesměšňovat ([GS 06. říjen 2005 v 23:45:08 CEST](#)) a přiznává, že tyto kritické věci není ani třeba číst. Pokud není vyhnutí, nazývá kritiku učení „rasismem“ a přirovnává ji například k „apartheidu“. ([06. říjen 2005 v 23:45:08 CEST](#)) Používá přitom vůči oponentům slova jako „pako, blbec, pitomec, holoubek, papoušek, paranoik, chorý mozek, dutohlavec, kozel, demagog“ apod., a to ve snaze vzbudit ve čtenářích asi pocit, že kritici římskokatolických doktrín jsou kverulanty a paranoidními osobnostmi. Nezajímá ho patrně – možná jen zdánlivě, jinak by neměl potřebu reagovat – co autor říká. Svůj styl pak obhájí: „Nevyjadřuji se ovšem jako britský gentleman, ale z bludů a rouhání nikoho neobviňuji. Ostatně nemíním se hájit, ale útočit. Co píšete, se mi nelíbí, cizince, tedy "sic rukavici nemaje, mějte ji přece za tvář vmetenu. Olin“ ([GS 12. únor 2005 v 00:20:20 CET](#))

Tuto svoji strategii Olin mnohokrát bezděčně deklaroval a jednou dokonce sumarizoval a radil svým katolíkům, jak vést diskuse proti katolické kritice. Jeho návrh je tříbodový a radí: 1) odmítat, 2) přirovnávat zkoumání učení k rasismu, 3) smích a srandičky resp. zesměšňování ([GS 06. říjen 2005 v 23:45:08 CEST](#)).

8. Závěr

Pokud se v diskusích na Internetu setkáte s přezdívkou, jejíž nositel: 1) má IP adresu končící - --.154.broadband4.iol.cz, 2) tvrdí se, že je evangelík, 3) odmítá historickou kritiku římského

katolicismu, 4) obhajuje kontroverzní katolická dogmata, 5) podkopává důvěru v Písmo samotné a 6) vysmívá se a zlehčuje své oponenty, 7) touží po církevním sblížení s římskými katolíky, pak je třeba se zamyslet, jaký má jeho diskuse cíl. V tomto případě, prosím, přidejte do diskuse link na tento článek.

S pozdravem,

Váš Pastýř